

Arrest

nr. 212 703 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de stad Antwerpen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 8 september 2017 tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag gezinsherenging (bijlage 19quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 september 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster meldt zich op 8 augustus 2017 aan bij de stadsdiensten om een aanvraag in te dienen tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een EU-onderdaan, dit als echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 8 september 2017 een beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag, ingediend op 08/08/2017

door de genaamde

[...]

niet in overweging genomen.

Reden van de beslissing :

De bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, want de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand op 29/09/2016.”

Dit is de bestreden beslissing;

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 44 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel

“[...] Art. 52 van het KB stelt: § 1. f Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Conform bovenstaand artikel diende aan verzoekster een bijlage 19ter afgeleverd te worden.

De gemeente was bijgevolg verplicht om een bijlage 19ter af te leveren volgens art. 52 van het KB. Verzoekster wenste in casu een aanvraag gezinshereniging in te dienen op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Op basis van deze aanvraag diende aan verzoekster een bijlage 19ter afgeleverd te worden waardoor normalerwijze artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 verder bepaalt hoe de procedure gezinshereniging verder diende gevolgd te worden.

Het huwelijk werd bewezen a.d.h.v een geldige Marokkaanse huwelijksakte conform art. 44 van het KB. (stuk 3)

Artikel 44 luidt als volgt:

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.

Het feit dat het huwelijk vooralsnog niet werd erkend doet hier dus geen afbreuk aan.

Art. 40ter en art. 52 Vreemdelingen-KB vereisen niet dat het huwelijk erkend zou zijn om recht te hebben op een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

Verwerende partij heeft bijgevolg een voorwaarde toegevoegd aan de wet. [...]"

2.2. Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen”.*

2.3. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt”.

2.4. Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

2.5. Artikel 52, §1, eerste tot derde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in

overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.”

2.6. Kernpunt van huidige betwisting is de vraag naar de precieze draagwijdte van de mogelijkheid voor de burgemeester of zijn gemachtigde om een verblijfsaanvraag niet in overweging te nemen “*indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband [...] niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven*”. Verzoekster betoogt in se dat verweerder zich dient te beperken tot een verificatie of de vereiste bewijsstukken, zoals bedoeld in artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, werden overgemaakt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet louter werd nagegaan of een bewijsstuk werd overgemaakt dat van aard is om de familieband aan te tonen – d.i. in casu de gelegaliseerde buitenlandse huwelijksakte – doch dat tevens een verdere beoordeling van voormeld bewijsstuk gemaakt werd die steunt op de vaststelling dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de erkenning van de huwelijksakte heeft geweigerd op 29 september 2016.

2.7. Nergens in artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit kan worden gelezen dat het overleggen van een bewijs van de familieband impliceert dat de vreemdeling een door de ambtenaar van de burgerlijke stand erkende buitenlandse huwelijksakte dient over te maken. Luidens artikel 30 van het WIPR, waarnaar in artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit wordt verwezen, dient een buitenlandse authentieke akte te worden gelegaliseerd opdat deze in België kan worden voorgelegd. In casu staat niet ter betwisting dat de voorgelegde huwelijksakte werd gelegaliseerd. Aldus blijkt dat verzoekster een officieel document, d.i. de gelegaliseerde buitenlandse huwelijksakte, heeft overgemaakt. Deze akte dient dan ook te worden beschouwd als een “*officieel document, overeenkomstig artikel 30 van het WIPR*”. In deze stelt verzoekster terecht dat noch artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit noch artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit voorzien dat de burgemeester of zijn gemachtigde enig verder onderzoek van dit officieel document vermag door te voeren en vermag te eisen dat de voorgelegde authentieke akte is erkend. Dergelijke erkenning van de huwelijksakte wordt gevraagd voor de overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand en betreft de toepassing van artikel 31 WIPR waarnaar verweerder ook verwijst in zijn nota. Thans wordt niet de overschrijving van de huwelijksakte gevraagd in de registers van de burgerlijke stand doch wordt op basis van deze akte een verblijfskaart gevraagd. Verweerders tussenkomst is beperkt tot het nagaan of de nodige bewijsstukken overeenkomstig artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit zijn overgelegd, wat een gelegaliseerde huwelijksakte wel degelijk is. Enige verdere appreciatie van de voorgelegde stukken gaat de in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit vervatte bevoegdheid voor het gemeentebestuur tot de niet-inoverwegingname van de verblijfsaanvraag te buiten. Dergelijk onderzoek in het licht van het al dan niet toekennen van een verblijfskaart behoort tot de bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde waarbij dezen overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, zelf uitspraak zullen moeten doen over het al dan niet erkennen van de betreffende huwelijksakte. De staatssecretaris of zijn gemachtigde betreffen immers een overheid die behoort tot de in artikel 27 WIPR bedoelde “*alle overheden*” die in de uitoefening van haar specifieke bevoegdheid, met name de beoordeling van een verblijfsaanvraag, het recht heeft om de betrokken huwelijksakte al dan niet te erkennen

2.8. Het verweer in de nota met opmerkingen kan aan bovenstaande geen afbreuk doen. Verweerder herhaalt het gegeven dat geen erkende authentieke akte voorligt en wijst erop dat dit een definitieve beslissing is, doch hij toont niet aan waarom artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit het overmaken van dergelijke erkende akte vereist. De Raad benadrukt nogmaals dat in laatstgenoemde bepaling wordt gesproken van “*officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van het WIPR*”. Verweerder verwijst naar artikel 28 van het WIPR, doch nergens in het Vreemdelingenbesluit wordt aangegeven dat het vereiste bewijsstuk door het gemeentebestuur dient te worden beoordeeld in het licht van artikel 28 van het WIPR. Verweerder betoogt nog dat het voor zich spreekt dat een niet-erkend buitenlands huwelijk onbestaande is in België, doch gaat hiermee voorbij aan de vaststelling dat buitenlandse authentieke aktes, overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, door “*alle overheden*” kunnen worden erkend. Het enkele gegeven dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen heeft geweigerd de buitenlandse huwelijksakte te erkennen impliceert niet ipso facto dat dit huwelijk zonder meer als onbestaande dient te worden beschouwd. Zoals hierboven reeds gesteld, zal het aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde toekomen om tevens een uitspraak te doen omtrent het al dan niet erkennen van de voorgelegde huwelijksakte, dit in het kader van hun bevoegdheid om een uitspraak te doen over de verblijfsaanvraag. In deze staat derhalve niet zonder meer vast dat verzoekster geen echtgenote is in de zin van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen heeft in de uitoefening van zijn bevoegdheden – met name in het licht van artikel 31 WIPR – geoordeeld dat de huwelijksakte niet kan erkend worden. De staatssecretaris of zijn gemachtigde zal verder in de uitoefening van zijn bevoegdheden op grond van

artikel 30 WIPR moeten oordelen of de huwelijksakte kan worden erkend, waarbij hij de gepaste verblijfsrechtelijke gevolgen zal verbinden aan zijn oordeel. Er blijkt evenwel niet dat deze beoordeling reeds vermag te geschieden op het niveau van de bevoegdheid van de burgemeester of zijn gemachtigde, om hieraan de gevolgen te koppelen van het al dan niet in overweging nemen van de verblijfsaanvraag. De Raad benadrukt andermaal dat artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit enkel betrekking heeft op een gelegaliseerde buitenlandse authentieke akte en niet op een erkende buitenlandse authentieke akte.

2.9. Gelet op bovenstaande kan verzoekster worden gevolgd in haar betoog dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 44 en 52 van het Vreemdelingenbesluit werden geschonden.

Het enig middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen tot niet-inoverwegingname van een aanvraag gezinshereniging van 8 september 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA